

Logos

Organ för
Föreningen Logos i Österbotten rf
Årgång 2 • nr 2
Juni 2004

*Ditt ord är mina fötters lykta
och ett ljus på min stig.
Ps 119:105*

*Jesus sade: Jag är världens ljus.
Den som följer mig skall inte vandra i
mörkret utan ha livets ljus.
Joh 8:12*

Ledaren 2 • Bli Guds efterföljare! 3-4
Från marskonferensen "Vägen fram -04" 5-12
Böcker och notiser 13-14 • Predikan 15
Verksamhetsinformation 16

Former och frihet

AUGSBURGSKA BEKÄNNELSEN, som är de lutherska kyrkornas huvudbekännelse, säger i artikel VII: *"För kyrkans sanna enhet är det nog att vara ense i fråga om evangelii lära och förvaltningen av sakramenten. Och det är icke nödvändigt, att nedäröda människobud eller religiösa bruk eller yttre, av människor föreskrivna former för gudsdyrkan överallt äro lika."*

Evangeliets lära, den som Bibeln undervisar och föreskriver, är absolut norm för kyrkan. Där finns ingen prutmån. Däremot skall det finnas öppenhet och frihet att ordna utvärtes, praktiska frågor på bästa sätt, vilket förutsätter att man iakttar god ordning och undviker anstöt. Men olika traditioner och meningar i sådana frågor får inte vara kyrkoskiljande.

Folkkyrkan har vänt upp och ned på begreppen. Det som skulle vara oföränderligt, läran, har gjorts relativt. Där tillåts numera nästan vilka avvikelser som helst. Däremot finns en stor omsorg, gränsande till rigiditet, när det gäller yttre ordningsfrågor.

Detta möter vi alltför ofta också i andra sammanhang. Inte bara folkkyrkan, utan också de väckelserörelser som är förbundna med den, låter kompromisser avgöra praktiska ställningstaganden, som borde vara färdigt avgjorda enligt Skriften.

När en präst eller biskop träder fram med falsk lära borde han enligt Tit 3:10 varnas en eller två gånger, och om han inte låter sig föras till rätta skall han avvisas som falsk lärare. Församlingen skall inte lyssna till honom utan dra sig ifrån honom (Rom 16:17).

Den som fortsätter att utöva gemenskap med en sådan skall även betraktas som delaktig i hans onda gärningar (2 Joh v. 9–11).

Dessa fullständigt klara bibelord blundar man för och fortsätter att iaktta sakral gemenskap,

vilket innebär att man fränsäger sig den välsignelse som följer av att i allt hålla sig till Guds ord, och i stället drar över sig förbannelse (5 Mos 28).

När det gäller andra ting, såsom var en kristen församling kan fira gudstjänst, vem som kallas att predika och handha sakramentsförvaltning och vem som kan kalla och insätta präster i ämbetet, då är ordningen verkligen hård. Visst har Bibeln en del viktiga saker att säga också om detta (bl.a. att en präst skall vara en enda kvinnas man) och också bekännelseskriterierna har sina föreskrifter (att den som skall predika offentligt skall vara rätteligen kallad, dvs. av församlingen), men sådant verkar inte vara så viktigt.

Däremot iakttas noggrant att man inte skall fira gudstjänst i en lokal som inte är invigd av biskop eller kontraktsprost, att man inte kan fira nattvard om inte församlings- eller kyrkoråd har gett sitt tillstånd, att man måste följa kyrkomötets order att en otrosöversättning av Bibeln skall läsas i gudstjänsten, osv. Dessa ordningar blir ibland ett direkt hinder för kristna att fira gudstjänst.

När de judiska ledarna förbjöd apostlarna att predika evangelium var deras svar: "Man måste lyda Gud mer än människor." På detta trots följde lidande och martyrium. Hur viktigt är Guds ord för oss?

OLA ÖSTERBACKA

Logos – organ för Föreningen Logos i Österbotten rf. Redaktion: Klas-Erik Isaksson, John Lasén, Roger Pettersson, Ralf Sandberg och Ola Österbacka. Ansvarig utgivare: Klas-Erik Isaksson. Layout: Ola Österbacka. ISSN 1459-3378.

Material och diskussionsinlägg sänds helst via e-post till ola@ofsystem.fi eller per post till Skolhusgatan 11 A 9, 65100 VASA.

Tidningen sänds till dem som stött föreningen eller meddelat intresse. Gåvor för spridningen betalas till bankkonto 497028-241584 (Finland) och i Sverige till postgirokonto 407 99 53-8.

Pärmbild: "Altarväggen" vid gudstjänst i Kvarnen 14.3.2004. Foto: Bert-hold Nilsson. Tryck: Multiprint, Vasa.

Bli Guds efterföljare!

OLA ÖSTERBACKA

Jan Nilsson är verksamhetsledare för Evangelisk-Luthersk Samling i Västernorrland. Han predikade över Ef. 5:1–11 i gudstjänsten under konferensen i Vasa den 14 mars 2004. Vi återger predikan i förkortad form.

På bilden ser vi Jan Nilsson sjunga en sång före predikan.

Vi har tidigare mötts av ordet: "Ge akt på er själva och på Guds hjord." Om vi ett ögonblick skulle tänka oss in i Satans situation – det är ju naturligtvis bara mänskliga spekulationer – och bli satta i hans strategirum ett ögonblick: Var tror du att han siktar i dag? Han vill ju alla människors förtappelse. Han vill, att Guds fasta ord skall ersättas av någonting annat. Han vill att så många som möjligt skall gå miste om hans nåd.

Vart skulle du rikta vapnen, om du var hans överbefälhavare? Utan att på något osunt sätt sätta oss i centrum, så tror jag att du och jag är föremål för en särskild omsorg från

Satan. Inte på grund av någonting som vi är i oss själva, men på grund av Guds nåd, att vi är älskade av Gud, återlösta med Guds Sons blod, döpta i Faderns och Sonens och den Helige Andes namn, på grund av att vi är föremål för Guds kärlek. Vi är utvalda. "Du har befallt om min frälsning", står det i Psaltaren 71.

Många av oss har också fått en ordets kallelse, ett särskilt ansvar, en särskild gåva och en plats att föra ut Guds ord. Vi är föremål för en särskild omsorg, en förtappelsens omsorg från den onde. Ge akt på dig själv, står det först, och på Guds hjord.

Bli Guds efterföljare, ni som är hans älskade barn.

Ni äger en rättfärdighet som övergår allt, som inte är befäddad av något mänskligt, utan som är Guds egen rättfärdighet och fullkomlighet: Jesu Kristi rättfärdighet. Ni, som är fria, bli Guds efterföljare!

Lev i kärlek, såsom Kristus har älskat oss och utlämnat sig själv för oss som offergåva, ett välluktande offer åt Gud.

Den exempellösa kärleken utgav sig själv för dem som inte hade förtjänat det. Han tog straffet för dina och mina religiösa synder, våra skamligaste synder, som handlade om att ersätta Jesus, att förbättra det han har gjort. Att få ett gott samvete genom olika kompensatoriska beteenden och åtgärder. Han dog på ett kors för våra besmittade ambitioner, för vår egoism, för vår självförgudning. För vår iskalla likgiltighet mot Gud, mot hans ord och många gånger mot våra medmänniskor.

Det steg upp en vällukt från det stora brännoffret, när Jesus Kristus dog i ditt och mitt ställe, för våra synder, för våra pastors- och predikantssynder. För egenrättfärdigheten, som ropar mot himlen. För dubbellivet. För internethorandot. För all otukt och orenhet. För girigheten, den fina synden, som det talas mycket om i Bibeln, men litet hos oss.

Den 13–14 mars 2004 hölls en nordisk konferens i Vasa med representanter för lutherska kyrkor, församlingar och organisationer som deltar i kampen för Guds rena ord i de fyra länderna Danmark, Norge, Sverige och Finland.

Arrangör för konferensen var Föreningen Logos i Österbotten rf. I konferensen deltog ett hundratal personer, av vilka ca 30 kom från grannländerna.

Roger Pettersson har gjort en sammanställning av föredragen från konferensen samt paneldiskussionen. Predikan under gudstjänsten, som hölls av Jan Nilsson, inleder serien.

De flesta av föredragen finns i sin helhet på konferensens webbplats: <http://www.logosmappen.net/kurser/mars04>. Det är också vår avsikt att sammanställa den synnerligen värdefulla undervisningen i bok- eller kompendieform.

Han dog för verkliga synder. Det är dina prövningar, dina frestelser han har mött. Det är ditt straff, som han har tagit, det är sonat. Vi ser på korset vad dina och mina synder är värda. Men, vi ser så mycket mer. Vi ser att våra synder tas bort. Vi ser våra synder sonas. Vilken kärlek!

Förra söndagen mötte vi en mänskiska som hade bjudit hem Jesus. Den stolte fariseén Simon har en skiljande stolthet, en berömmelse som gör att Jesus inte till honom säger: "Dina synder är dig förlättna." Han har en berömmelse, som skiljer honom från Jesus, trots att hans liv och färd är inriktade på Guds ord.

Detta var en fara som Paulus stod i. Det var en kamp för Paulus. Är det en kamp för oss?

Men allt det som var en vinst för mig räknar jag nu som förlust för Kristi skull. ... För hans skull har jag förlorat allt och räknar det som avskräde, för att jag skall vinna Kristus och bli funnen i honom, inte med min egen rättfärdighet, den som kommer av lagen, utan med den som kommer genom tro på Kristus, rättfärdigheten från Gud genom tron. (Fil. 3:7–9)

Det var inte bara en kamp för Paulus. Det var också en kamp för Gud att behålla Paulus, där han hade behov av Jesus och där han blev frälst av nåd. Ja, han var tvungen att lägga på sitt barn ett livslångt lidande, en påle i köttet, för det fanns hela tiden en risk att Paulus skulle förhäva sig.

Denna skiljande stolthet är kanske problemet i denna lokal, i mitt hjärta, i mitt liv, i ditt. Kanske den är ett ännu större problem än den orenhet, som vi kanske känner av mera. Stolta ögon och ett högmodigt hjärta. Gud förbarma dig över mig.

Men otukt och allt slags orenhet eller girighet skall inte ens nämnas bland er, det anstår inte de heliga. Inte heller passar sig fräckt och oförnuftigt prat eller tvetydigt skämt.

Den onde vill vänja ditt samvete vid synden. Han vill flytta Guds rāmärken. Han vill få dig att skratta åt synden, antingen det sker genom slipprigt tal eller genom de där scenerna i filmerna, som får ditt hjärta att klappa litet fortare. När hordomen kommer rakt in i ditt hem, när du berömmar dig av din kristliga frihet, att se andra människor ha samlag, som är kryddan i så mycket.

Min vän, i Jesu namn vill jag säga dig: det passar sig inte för dig, du som är Guds älskade barn. Du har ingenting med detta att skaffa. Det skall inte nämnas, det skall inte ses, det som vårt gamla, otuktiga hjärta har lust att se. Finns det något för dig som inte passar sig, eller är du så fri så att ingenting är farligt längre? Gäller detta Guds ord dig eller har du utvalt andra ord som kan passa dig?

Upplev det inte så som att jag vill kasta saken på dig och inte på mig själv. Jag är den svagaste av er alla, och jag är besmittad med all synd. Jag är utvald i Kristus, jag är älskad av honom. Han vill ha mig hem och djävulen vill ha mig bort. Och så länge jag står här på jorden, står det kamp om min och din själ.

Ni skall veta att ingen otuktig eller oren eller girig – en sådan är avgudadyrkare – skall ärva Kristi och Guds rike. Låt ingen bedra er med tomt prat.

Det är gott om tomt prat. Det är gott om själisk predikan. Det är gott om sådant som sätter känslan i svallmen som inte stämmer med Guds ord. Det finns tomt prat, som ursäktar synden, som nullifierar synden. Det blir liksom inget problem, synden blir inte farlig längre.

Det finns en makt, som ibland kommer i de vitaste kläder, och han vill på olika sätt göra dig och mig orädda för synden. Inte på rätt sätt, så att vi ser den sonad och borttagen i Jesus Kristus, så att vårt hjärta fylls av glädje, av helgande glädje, utan som gör oss trygga att stå kvar i synden. Syndens tillåtelse i stället för syndens förlåtelse. Ordet tas inte bort ifrån oss, men det ges en helt annan innebörd, och Gammeladam får på ett eller annat sätt leva ostörd.

Ni var en gång mörker, men nu är ni ljus i Herren. Vandra då som ljusets barn.

Det står, att vi är ett brev till världen, ett Kristusbrev. "Ett Kristusbrev till världen är var och en som tror", står det i en norsk sång. Du är läst av återlösta själar för vilka Jesu blod rann. Vi är skapade och återlösta till att göra goda gärningar, så att människorna skall se det och prisa Gud därför.

Står det så i Guds ord? Stämmer det med Bibeln? Ja, de skall söka efter anledning hos dig att själva inte hörsamma Guds ord. Man kommer att hata oss för Jesu Kristi namns skull. Och då vi arbetar på skolan, på kriminalvårdsanstalter, på behandlingshemmen, i grannskapet, så skall man läsa och söka efter anledningar att själva inte behöva ta Guds ord på allvar.

I andra Timoteusbrevet säger den helige Ande genom Paulus:

Du mitt barn, hämta kraft i den nåd som finns hos Kristus Jesus.

Du får komma till Jesus Kristus som synderskan som trängde sig in på bjudningen i Simons hus. Du får komma med allt det som är besmittat i ditt liv. Du får komma till honom som är Återlösaren och Frälsaren för sådana som dig och mig.

"Jag är vägen, sanningen och livet", säger Jesus. Han är Vägen. Han är den farbara vägen för sådana som dig och sådana som mig, och för människorna där ute. Vilket budskap att leva på och vilket budskap att bära ut, den tid som vi kan få nåd att verka. Amen.

BERTHOLD NILSSON

Konferensplats var auditorium Bruhn i Kvarnen, Åbo Akademi. Där hölls också söndagens gudstjänst, då denna bild är tagen.

**Inledningsanförande av
Ola Österbacka på Nord-
isk konferens 13.3.2004.
Återgett förkortat.**

De svagas väg

*Behåll oss, Herre, vid ditt ord.
Försvara själv din svaga hjord
mot dem som vill ifrån hans tron
nedstörta Jesus Krist, din Son.*

Varför behöver vi hålla fast vid Guds ord? Är det för att vi är starka och vet så bra?

Nej, vi gör det för att vi är svaga. Vi vet att vi står i en oerhörd risk att komma bort från vägen. Vi vet att kraften finns i Guds ord, och när vi ser farorna i villfarelsen vågar vi inte ställa oss upp och mena oss vara så starka att vi inte faller. Eftersom Jesus har sagt att vi inte skall följa en falsk herde utan endast honom, så måste vi hålla oss nära honom för att inte riskera vårt liv. Så gör den som är svag, och så låter vi Guds ord döma.

Vår kraft är ringa, men vi har Guds ord ibland oss. Därför får vi samlas till denna konferens med temat *Vägen fram* i stor glädje och tacksamhet. Vi är förundrade över att ni är så många

som har velat hörsamma inbjudan. Totalt har vi ett 90-tal förhandsanmäl- da, av vilka ungefär 30 kommer från våra nordiska grannländer. Vi är glada över att så många av er har valt att resa en lång väg och satsa betydande penningssummor på att komma hit till Vasa. Mycket uppmuntrande är att vi har ungdomar med oss. En stor glädje har det berett oss att ni som med- verkar har velat offra tid och krafter på dagarna.

När man ser på den kyrkogeogra- fiska kartan över alla kyrkor, försam- lingar och organisationer av olika slag som är engagerade i dessa dagar kun- de man kanske tycka att det är ett vitt- nesbörd om småskurenhet och splitt- ring. Och visst finns det också mycket köttsligt med i våra relationer, det ska vi inte förneka.

Men det är samtidigt, och kanske framför allt, ett vittnesbörd om att vi är svaga i den positiva mening som jag har försökt ta fram här. Vi vågar inte avvika från Guds ord. Även om det många gånger verkar oförnuftigt och kärlekslöst vill vi lyda när Gud talar, och inte gå emot hans varning- ar...

Må denna konferens bli ett red- skap i den Allsmäktiges hand att visa vägen och välsigna allt flera med den- na kraft som fullkomnas i de svaga.

Därför har vi samlats inför temat *Vägen fram*, de svagas väg.

*Med oss är Herren, och han skall bära
på fadersarmar sin svaga hjord.
När jord och himmel en gång går
under förbliver evigt vår Faders ord.
(Sionsharpan 513:4)*

*Viktoriaskolans annons läggs med hänsyn till
komprimering av webbupplagan ut skilt:
[http://www.logosmappen.net/logos/tidning/
viktoriaskolan.pdf](http://www.logosmappen.net/logos/tidning/viktoriaskolan.pdf) (436 kB). Texten lyder:*

Viktoriaskolan är en kristen friskola på evangelisk luthersk grund. Den ligger i Silverdalen i östra delen av Småland, 30 mil söder om Stockholm. Skolan om- fattar klasserna 1–6.

Inför läsåret 04/05 söker vi en grundskollärare samt en skolvärdinna/resurs. Det finns möjlighet att disku- tera tjänsternas utformning.

Upplysningar lämnas av rektor Berthold Nilsson,
+46 495 403 39
ordf Åke Nilsson, +46 495 405 06

Välkommen med Din ansökan till Vikturiaskolan,
Bruksallén 3, SE-577 51 Silverdalen

OLA ÖSTERBACKA

Berthold Nilsson leder sång under gudstjänsten. Sångarna är några ungdomar från Sverige.

Gunner Jensen, pastor i Vallberga Evangelisk-Lutherska Församling i Halland, höll ett föredrag kring Paulus besök i Korint. Här återgett i förkortad form.

Helt upptagen med att predika ordet

Sedan lämnade Paulus Athen och kom till Korint. ... Varje sabbat förde han samtal i synagogan och övertygade både judar och greker. När Silas och Timoteus kom ner från Makedonien, var Paulus helt upptagen med att predika ordet och vittna för judarna att Jesus är Messias. Men de gick emot honom och hånade honom. Då skakade han sina kläder och sade till dem: 'Ert blod skall komma över era egna huvuden. Jag är utan skuld. Från och med nu går jag till hedningarna.' Och han gick därifrån och tog in hos Titius Justus, en man som fruktade Gud och som hade ett hus alldeles intill synagogan. Krispus, föreståndaren för synagogan, och hela hans familj kom till tro på Herren. Även många andra korintier som lyssnade kom till tro och döptes. ... Och han stannade där i ett år och sex månader och undervisade dem i Guds ord. (Apg. 18:1–11)

Det blir motstånd där Ordet predikas. Det ser vi av många ställen i Guds ord, och så blev det också i Korint.

Paulus fick uppleva, att människor gick emot honom och hånade honom. Det var några judar som inte aktade på Ordet, och det är en allvarlig sak, vilket vi ser av Paulus ord. Paulus gör en talande gest, han skakar sina kläder och han uttrycker samtidigt i ord innebörden. Han har förkunnat

evangeliet för dem. Han var inte skyldig till deras blod. Men de föraktade evangeliet om Jesus.

Vad skulle Paulus göra nu? Ja, vi kan lägga märke till, vad han inte gjorde. Han ändrade inte på sin förkunnelse och lära, för att fortsättningsvis kunna få vara kvar i synagogan. Det var otänkbart för aposteln. Läran var Guds och han kunde inte kompromissa med sanningen. Det var ingen möjlighet för Paulus att tumma på förkunnelsens innehåll, att tona ner förkunnelsen om Jesus som Messias.

Att det verkligen skulle vara så, att människan är så djupt fallen, att hennes egna fromhetsbyggnadsförsök inte kan hjälpa henne och att hela frälsningen är av bara nåd för Jesu Kristi skull, det var en stötesten. Detta kunde man inte följa. Paulus predikan var stötande för gamle Adam, för den fallna människans högmod. Det var rena dårskapen för den stolta människan som inte menar sig behöva någon Frälsare. Den naturliga människan är andligt blind och är en fiende till evangeliet. Men Paulus kunde inte ändra på sin förkunnelse.

Vad gör Paulus nu? Han byter lokal. Han lämnar synagogan och förlägger sin förkunnsverksamhet till ett angränsande hus som ägs av en man som heter Titius Justus. Gud öppnade nya vägar för evangeliets predikan. Det blev en brytning med de judar som inte ville höra Paulus

förkunnelse om Jesus som Messias, Frälsaren. Men också i denna situation hjälpte Herren. Det fanns plats i ett hus i närheten av synagogan. Paulus var bunden till Ordet, inte till yttre saker som synagogebyggnaden. Vi kan i detta sammanhang fundera över, varför många människor är så starkt fästa vid yttre saker som t.ex. den lokala sockenkyrkan. Det är en fara, när sådana yttre saker som kyrkobyggnader får mer betydelse än Guds ord. För en kristen bör dock Ordet vara det avgörande.

Vad är det som skapar och upprätthåller tron? Det är evangeliet om Jesus, syndares Frälsare. Och detta ord kunde lika gärna predikas bredvid synagogan. Också i vår tid går det an att samlas på ett enkelt sätt kring Ordet och sakramenten, i ett privat hem eller i någon annan lokal. Den andliga rikedom och välsignelsen finns i nådemedlen genom vilka Herren gör sitt verk, och inte i den yttre byggnadens större eller mindre prakt.

Ordet som förkunnades bar frukt i Korint, och detta Herrens ord är ännu det samma. Några syndare i Korint tog emot ordet och blev döpta. Det är ett levande ord, och det är inte utan frukt. Det var Gud som skapade tron på Jesus i deras hjärtan genom sitt ord.

Korintierna var inte fullärda med det samma. Det visste Paulus och därför blev han kvar och undervisade dem. ... Vi bör inte förakta den stilla, trogna tjänsten med förkunnelsen och undervisningen och den regelbundna gudstjänsten, samlingen kring nådemedlen. Vi kan ofta tycka, att det ser så ringa och fattigt ut, men det har evighetsbetydelse. Gud som kallar oss in i trons gemenskap med sig, vill också bevara oss, och han gör detta genom nådemedlen.

OLA ÖSTERBACKA

Jan Bygstad, pastor i DELK:s församling i Bergen, behandlade frågan hur en kristen grupp kan tillse att den får tillgång till hela rikedomerna i Guds ord och sakrament. Nedan en sammanfattning av föredraget.

Ge akt på er själva och på Guds hjord!

När han såg människorna, fylldes han av medlidande med dem, för de var illa medfarna och hjälplösa, som får utan herde. (Matt 9:36)

Problemet i vår tid är att den kristna tron och det kristna livet är utsatta för modernisering. Detta gäller framförallt folkkyrkorna där trons innehåll moderniseras och teologin

blir liberal och utan grund i Bibeln. Guds folk blir hemlöst.

Det finns också problem i andra organisationer och fria församlingar. Där är det många gånger trons form och uttryck som moderniseras. Det är fråga om amerikanisering, församlingsväxttänkande, utilitarism. Allt detta leder till att heligheten blir hemlös. När man på detta sätt förlorar det heliga så ersätts altaret ofta av scenen. Församlingarna blir tidsandans fångar i stället för att fungera som motkultur.

Orsakerna till dessa problem finns bl.a. i en modern historielöshet, vilket gäller hela samhället. Traditionens kollaps är ödesdiger för församlingarna. Kontinuiteten med gångna släkten bryts.

När det gäller förhållandet mellan

tradition och förnyelse måste vi alltid komma ihåg att förnyelse egentligen innebär att man vänder tillbaka. Att man vänder sig till det budskap som man själv tagit emot och ger det vidare. Vi bör betänka att vi är en länk i en lång kedja och därigenom förenade med släktled som gått före oss. Vi får inte förändra budskapet utan vi skall överlämna det till kommande generationer oavkortat.

Liksom det inte finns någon motsättning mellan tradition och förnyelse så finns det inte heller någon motsättning mellan ordning och frihet. Många tror att det ena utesluter det andra, men så är det inte. Luthers lära om kallelsen ger oss nyckeln till förståelse av dessa spänningsfält. Liturgi och väckelse, ämbete och nådegåvor samt präst och lekmän skall stå sida vid sida för att berika varandra.

Bo Giertz redogör i sitt herdebrev år 1949 för ett kyrkligt program för återuppresning. Han visar på vikten av att ta tillvara traditionen från urkyrkan, reformationen och väckelserna. Urkyrkan har bl.a. gett oss Skriften, gudstjänsten, dogmen, nattvarden och ämbetet. Reformationen lyfte å sin sida fram rättfärdiggörelsen, kyrkans frihet och den kristna friheten. Väckelserna betonade vikten av ett personligt gudsliv.

Slutet på den konstantinska eran

Jan Bygstad berörde frågan om väckelserörelsernas inverkan på kyrkligheten både i föredraget och i panel-samtalen.

Historiskt sett har vi en liknande kyrklig situation nu som under urkyrkans tid. Då levde kyrkan som en minoritet i en hednisk kultur. Den unga kyrkan fick uppleva förföljelsetider, och oftast var det kejsaren som låg bakom dessa grymheter. Men mot alla odds överlevde kristendomen och utbreddes sig. År 313 blev kejsar Konstantin omvänd till kristen tro och han gjorde kristendomen till en officiellt tillåten religion.

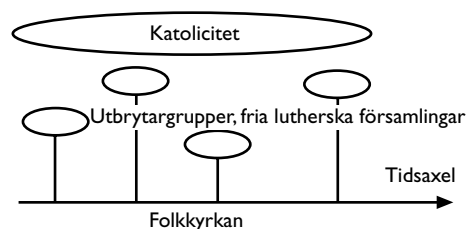
Kristendomen blev inom kort den

enda tillåtna religionen i romarriket. Kristendomen var statsreligion i flera olika stater. Väckelserörelsernas inflytande på kyrkligheten under 1800-talet var också en orsak till att statskyrkosystemet började vackla. Tyvärr kan man konstatera att många av väckelserörelserna ännu är solidariska med folkkyrkorna och försvarar dess existens. Endast en minoritet av de lutherska väckelserörelserna har brutit med folkkyrkorna.

Nu går vi mot en tid som i mycket liknar förhållandena i den tidiga kyrkan. Uppbrott från den alltmer hedniska statskyrkan har skett i olika omgångar. De olika lutherska bekännelsegrupperna som har uppstått i de nordiska länderna betonar olika saker. Till stor del beror detta på den egna historien. Orsakerna till bryt-

ningen med statskyrkan har varit olika i olika sammanhang. Därför har de nya församlingarna och kyrkorna egna traditioner som de slår vakt om.

Gemenskap behövs mellan olika lutherska grupper, det hör också till kyrkans katolicitet som vi bekänner varje söndag. En dröm som förhoppningsvis blir verklighet i framtiden är en gemensam luthersk bekännelsekyrka i Norden.

Mikkel Vigilius' föredrag behandlade utmaningarna från missionsperspektivet i det nyare församlings-tänkandet med utgångspunkt i danska och norska väckelserörelser. Vigilius är kritisk till det moderna församlingstillväxttänkandet som breder ut sig på många håll. Texten nedan är ett utdrag ur föredraget.

Mikkel Vigilius tolkas av Ingemar Andersson under samtalet.

Församling och mission

Om vi läser Skriften igenom är det ingen tvekan om att hela världshistorien från syndafallets dag till Kristi återkomst djupast sett handlar om en sak: att Gud vill frälsa det förtappade!

I de nordiska väckelserörelserna har man från början haft en klar förståelse för detta. Man har haft en överordnad målsättning: att utbreda evangeliet till människors frälsning. Och under lång tid har arbetet varit

BERTHOLD NILSSON

På konferensen fanns rikt försedda bokbord.

präglad av en stark andlig genomslagskraft och av yttre tillväxt. Men så är inte fallet längre. I dag är väckelserörelserna på tillbakagång överallt i Norden. Många missions- och bönehus stängs. Statistiken för medlemsantal har nedåtgående kurvor. Och så uppstår frågan: Gör vi det hela på fel sätt? Varför verkar inte vår förkunnelse i dag som den gjorde tidigare? Hur skall vi arbeta och hur skall vi förkunna evangeliet – i dag?

I denna situation kommer den amerikanska Church Growth Movement ("församlingstillväxtrörelsen") till oss med ett svar. Den har en evangelisationsmodell som fungerar! Mitt i västvärldens "efterkristna" kultur kan den uppvisa tillväxtkurvor som pekar uppåt. Med stor tillväxt i en lång rad församlingar. Och rörelsens anhängare är själva överbevisade om att tillväxten beror på en bestämd modell för församlingliv, evangelisation och förkunnelse som är anpassad efter vår tids behov.

Hur skall vi utifrån Guds ord bedöma denna tanke om numerisk tillväxt som en styrande princip?

Det finns ingenstans i Skriften ett gudomligt krav till trons folk om att vi måste frambringa yttre församlingstillväxt. ... Målet är inte ett stort yttre byggnadsverk här i tiden, utan en

byggnad som består genom eldprovet på den stora dagen!

I apostlarnas vägledning om missionsarbetet riktas uppmärksamheten inte mot de yttre resultaten, utan mot användandet av de rätta medlen som Gud har givit. ... Endast genom Guds egen gärning i människors hjärtan kan de bli frälsta!

Budskapet i lag och evangelium om Guds dom och nåden i Kristus är anstötligt för den naturliga religiösa människan. Nya Testamentet förbereder oss på att många kommer att vända oss ryggen. Så var det för Jesus och apostlarna. Och vi ser i Skriften, vad orsaken var. Det var inte dåliga metoder och strategier, utan det var den naturliga människans motstånd mot Gud och evangeliet. Vid andra tillfällen förde samma missionsform emellertid till väckelse! Vår kallelse är att alltid vara trogna.

Tar vi på oss ansvaret för att ordet skall verka tro i människornas hjärtan så tränger vi in på ett ansvarsområde som Gud har hållit för sig själv - till välsignelse och befrielse för oss. Just insikten om att Ordets livgivande verkan är Guds ansvar och inte vårt, ger en oändligt stor frihet och frimodighet i evangelisationsarbetet.

I ett missionsarbete som följer Bibeln helgar inte målet medlen på det sättet att vi kan välja vilka medel

som enligt vårt sätt att se bäst leder till målet. Gud har själv föreskrivit det avgörande verkningsmedlet: den sanna och oavkortade förkunnelsen av Guds ord i lag och evangelium.

Vi får aldrig prioritera vår missionsinsats före troheten mot Guds ord eller hänsynen till kristna bröders och systrars samvete. Om vi gör det står vi emot sanningens och kärlekens Ande och kämpar mot Gud själv. Missionsarbetet är en andlig kamp, där allt till slut beror på Guds nåd och välsignelse och hans frälsande gärning genom sin Ande. Därför är bönen till Gud helt central i vårt missionsarbete.

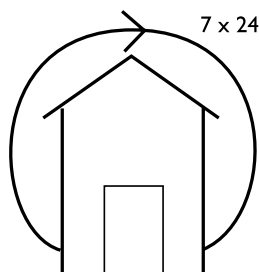
Gudstjänstens mening och mål

Inom kyrkotillväxtrörelsen är tanken att det bästa medlet för att nå icke-kristna är en gudstjänst, förkunnelse och församling som verkar tilltalande och relevant för icke-kristna och som tillgodoser deras upplevda behov.

När vi läser Nya Testamentet får vi intrycket att evangelisation är det som sker, inte när församlingen samlas utan när den sprids ut. Evangelisationen äger rum 7 dagar i veckan, 24 timmar om dygnet överallt där de kristna befinner sig som ljus och salt

i världen. Emellertid blir denna evangelisation andligt kraftfull endast om de troende näres och uppbygges i en rik, fri och myndig tro på Jesus när de samlas.

Grafiskt kan förhållandet illustreras på följande sätt:

Evangelisationen är de kristnas vittnesbörd i världen 7 dagar i veckan 24 timmar i dygnet. Kraften till denna evangelisation får de när de samlas kring nådens medel. Gudstjänsten är de troendes andliga kraft- och förnyelsecentrum.

Utifrån detta perspektiv finns det ingenting som är mera ödeläggande för evangelisationen än att tona ner gudstjänstens uppbyggliga och trosförnyande syfte. Ser man på skissen ovanför med Guds motståndares ögon, kan det inte finnas något tvivel om var han kommer att finna det mest ändamålsenligt att sätta in an-

greppet med att lamslå evangelisationen. Angreppet skall riktas mot kraftcentret!

Vi står alla i fara för att glida in på denna väg, för härlighetsteologin ligger i vår natur. Därför är den ett hot för Guds församling i alla tider och den profetiska kallelsen är tidlös: "Inte genom styrka, inte genom kraft, utan genom min Ande, säger HERREN Sebaot." (Sak. 4:6)

OLA ÖSTERBACKA

Tore Töyrä (skymd) och Reino Tyni gjorde en viktig insats med simultantolkning till finska.

Ditt ord är mina fötters lykta och ett ljus på min stig. Ps 119:105

Vackert inbäddad i parken invid Kyrkoeshplanaden 19 i Vasa finns den s.k. "Kinamuren". Strax till höger om mitten av bilden, i bottenvåningen, skymtar ingången till Logos-Lykta, som nu är verksamhetsutrymme för Föreningen Logos med den server som driver Sök i Folkbibeln. Mera om Lykta kan läsas i Logosbrev nr 5 (<http://www.logosmappen.net/logos/brev/logosbrev5.html>).

Den 7 april 2004 hölls för första gången styrelsesammanträde i Lykta. Samma kväll hölls passionsandakt.

På bilden ovan ses ordförande Klas-Erik Isaksson svinga klubban. Från vänster John Lasén, Roger Pettersson och Ralf Sandberg.

Förutom mötesrummet finns ett kafferum och ett arbetsrum med datorer och boklager. (OÖ)

På lördag kväll hölls ett panelsamtal. Ordförande var Halvar Sandell och övriga deltagare var (fr.v.): Ingemar Andersson, Lutherska församlingen i Stockholmsområdet (LFS); Per Bergene Holm, Norsk Luthersk Lekmannsmission (NLL); Mikkel Vigilius, Luthersk Missionsforening (LM); Jan Nilsson, Evangelisk-Luthersk Samling (ELS) och Jan Bygstad, Det Evangelisk-Lutherske Kirkesamfunn (DELK).

Panelsamtal: Vägar vi gått och vägen fram

De flesta som var samlade i Vasa har på olika sätt haft en uppgörelse med folkkyrkan. Några har lämnat kyrkan och bildat ett nytt samfund. Andra har lämnat kyrkan men fortsatt att verka t.ex. i en särskild väckelserörelse.

Det finns de som har dragit sig undan folkkyrkans gudstjänster och deltar i gudstjänstgemenskaper utanför kyrkan. Så finns det också många som är mitt uppe i brytningsstadiet och inte vet varthän det bär.

Det känns svårt att sammanfatta paneldiskussionen. Deltagarna berättade kort om det sammanhang de har varit med i. Ingen berättelse var den andra riktigt lik. De delgav också visioner om framtiden.

Gunnar Andersson försökte sig på en sammanfattning av paneldiskussionen i tidningen Kyrka och Folk (13/04):

För att förenkla och summera de olika tankegångarna som dök upp, även från åhörarna, skulle man kunna dela upp dem i två grupper. Dels var det de som ganska kraftigt propagerade för att vi skulle bilda fria församlingar i våra olika sammanhang, dels de som menade att vi måste på ett eller annat sätt stå tillsammans i en större gemenskap, att det hör till kyrkans katolicitet. ...

Samtidigt som det säkert fanns en hel del som höll med om att det bästa var att bilda fria församlingar, fanns det även många som ser problemen med det och menar att det inte låter sig göras i alla sammanhang.

Till viss del har nog Andersson lyckats fånga in tankegångarna. Men det är nog för snävt att dela in tankegångarna i två grupper.

Dessa grupper går också in i varandra, det finns starka skäl till åsikten att upprättandet av kyrkans kato-

licitet kräver en ordentlig uppgörelse med irrlärligt samfund.

Diskussionen höll sig till det allmänna planet och de brännande frågorna kringgicks. Man kunde dock märka att de som redan lämnat folkkyrkorna ville få oss som ännu är kvar att inse faran med att vara kvar och friheten i att vara utanför.

Samtidigt är det ett faktum att de som lämnat folkkyrkorna har haft svårt att uppnå endräkt. Det finns ingen genväg att gå för att uppnå samförstånd, vi får därför hoppas att diskussionen i Vasa kan öppna för mer djupgående överläggningar mellan olika grupper.

Per Gustafsson från Vislanda i Småland höll ett föredrag om folkkyrkornas avfall. Här följer ett referat med utdrag ur föredraget.

OLA ÖSTERBACKA

Väktare, vad lider natten?

Gustafsson tog upp hur folk i allmänhet anlitar präster för att få sin förrättning och hur prästerna i sin tur inbillar sig att detta är tecken på levande kristen tro. Så är det inte. Det är i de allra flesta fall en tom sed. Efter som statistiken visar att även seder-na viker så ställer folkkyrkans tjänare frågorna: Vad ska vi göra? Vad lider natten?

Det råder ett tillstånd i våra länder och i vår kristenhet som en av Herren väckt betraktare inte undgår att märka. ... Det råder natt därför att den forna kraften, hälsan och välståndet som fanns i gemensamma, bibliska normer och gudstjänster har brutits ner. ... Det är natt.

Gustafsson berörde hur prästerna kommer med falsk tröst bl.a. vid begravningar. De falska lärarna säger inte sanningen, de låter veta att efter natt kommer morgon.

Lägg märke till att begravningen så gott som alltid ger besked om den kommande dagen, evigt liv, för den döde. Då blir det morgon för alla, för det säger de som insatts av människor att vara tröstare. Det är det svaret folket begär. Men att det skulle behövas sinnesändring, tro och lydnad i enlighet med Kristi ord, finns inte i folkets hjärtan och tankar.

Hur skall vi förhålla oss till avfallet i folkkyrkorna? Det finns på många håll ett felaktigt tänkesätt. Man sätter likhetstecken mellan överhet och folkkyrkan.

Denna kontrollerade Laglöshet, bidrar till att bedra dem som tänker att man alltid måste lyda överheten och människors bud och stadgar, oavsett vad det gäller. Som god kristen, betraktas därför den som är följsam och villig att inrätta sig efter mänskliga ordningar och beslut, samt lägger en slant här och där. En sådan kan bland människor inte anklagas för något ont eller för att vara sabotör.

Vi skall underordna oss överheten, men vi måste i alla hänseenden lyda Gud mer än människor. Det finns situationer när det är fel att anpassa sig.

Denna underkastelse- och överlevnadsstrategi kan ibland kallas "trohet". Ja, att det sker i trohet mot den officiella kyrkliga institutionen är tydligt, men är de som av tradition blivit bundna i folkkyrkan betjänade av herdar som inte varnar för förbindelse med förförare? Är inte detta det samma som "Trolöshet mot Huvudman"?

Ty vad säger Han om efterföljelsens frukt bland sina lärjungar? Utstötning. Trodde de bekännelseetrogna i den stora institutionen aldrig att det skulle vederfaras dem? Statskyrkosystemet har satt djupa spår i form av bundenhet därvid.

Även problem i de bekännelseetrogna leden berördes av Gustafsson.

I vårt sorgearbete ingår därför också att det finns inbördes splittring. Det kan bli så i stridens hetta och i nit för Sanningen att man varken ger akt på sin egen begränsning eller på vad kärleken fordrar gentemot dem som blivit sårade. ... Vi skulle alltså 1) sörja över onödiga trösklar men också 2) sörja för att nödvändiga trösklar medger svaga stackare att komma sådana de är. Det var den gamla folkkyrkans förtjänst, då hon var som bäst, att svaga stackare kunde komma som de var.

Det finns kritik mot såväl väckelserörelserna som bekännelsekyrkorna. Gustafsson svarar på anklagelserna om väckelserörelsernas negativa följder att det finns fog för kritik ty överallt finns en risk att stelna och överge Skriften till förmån för sig själv. Han säger vidare att alla kristna i alla tider har en andlig kamp att kämpa.

Detta andliga liv medförde ideliga och återkommande konfrontationer för Herrens väktare med såväl statliga som kyrkliga styresmän.

I dessa konfrontationer beror allt på om den store Herden för fåren får säga sitt. Att han får säga sitt om sådant som i bekännelsenit gått fel och om sådant som av feghet ledde till eftergifter. På detta sätt skall Gud ge Ljus i natten och så, när tiden är inne, låta Natten övergå i ljusan Dag.

OLA ÖSTERBACKA

Koncenterade nordiska gäster.

Bengt Birgersson från Göteborg och ordförande i styrelsen för Missionsprovinsen höll ett föredrag om Missionsprovinsens väg. Texten nedan är ett utdrag ur föredraget.

Missionsprovinsens väg

Gud har uppenbarat för oss i sitt Ord ett hemland – ett himmelskt mål. Det finns verkligen ett evigt liv. Och allt handlar djupast om detta – att få nå fram till denna bestämmelse. Gud har också uppenbarat vägen dit. Den vägen är och förblir densamma. Vi kan inte gå någon annan väg till det eviga livet, än den som Gud har uppenbarat! Och Jesus Kristus säger själv att han är *"vägen, sanningen och livet"*. Och *"ingen kommer till Fadern utom genom"* honom. Han är vägen.

Här i Norden har vi haft nationalkyrkor, som stått för en biblisk apostolisk tro och ofta haft ett enormt stöd av staten – ett stöd som både varit på gott och ont. Men dessa nationalkyrkor har under tidens gång utvecklats till att mer eller mindre bli antikristliga redskap ... dessa kyrkor är idag hemfallna åt en inre upplösning.

Det finns i Sverige fortfarande en rad svenskkyrkliga församlingar, där Guds ord förkunnas rent och klart till frälsning – trots den omgivande kyrkliga strukturens andliga sammanbrott. Men ett av dessa församlingars allvarligaste problem är att de inte kan få yngre präster/pastorer. Den gamle kan inte få någon som följer i hans fotspår, och om församlingen har en ung man, som församlingen skulle få fostra och utrusta för ett herdeuppdrag, så kan han inte bli församlingens laglige herde inne i den struktur som nu är. Det är denna svåra problematik, som måste få en lösning ...

Just nu handlar det om att göra

det som är den akuta och avgörande frågan: Ordets tjänare – hur skall vi få sådana?

En annan väg till gudstjänstgemenskap

Detta har lett till att på olika håll i landet – på lite olika sätt och i olika takt – har vuxit fram gudstjänstgemenskaper på biblisk apostolisk grund med evangelisk-luthersk bekännelse. Ibland under ledning av pensionerade präster, ibland under ledning av präster, som på sin fritid har skött om dessa församlingar och på betald arbetstid skött ett ansvarsområde i ett svenskkyrkligt sammanhang. Andra gudstjänstgemenskaper har letts av icke-prästvigda goda män, andra av sådana som blivit prästvigda i en annan luthersk kyrka.

Vi har valt en väg i gemenskap med andra lutherska kyrkor. Såsom en del av "den enda, heliga, allmänneliga och apostoliska kyrkan" ser vi oss, som en fri provins av Guds kyrka och församling i Sverige, på den oförändrade evangelisk-lutherska beännelsens grund.

Detta är den gamla vägen, men sett ur det gamla nationalkyrkoperspektivet är det en annan väg. Och sett

ur det svenskkyrkliga nutida strukturella perspektivet är detta en annan väg. Det är sant. Och den strider mot Kyrkoordningen av år 2000. Men den strider inte mot vår gamla tro eller mot vår bekännelse.

Varför inte uppbrott från Svenska kyrkan?

Frågan om medlemskap i Svenska kyrkan kommer säkert av flera olika anledningar att aktualiseras här framöver. Det finns i vårt svenskkyrkliga sammanhang en rad församlingar, där Guds ord fortfarande förkunnas rent och klart och gudstjänst firas i Ande och sanning. Med det kristenfolk som där möts hör vi samman. De präster som arbetar och kämpar där är våra bröder.

Ett utträde ur Svenska kyrkan skulle – symbolmässigt – innebära ett avståndstagande från dessa bröder och systrar i tron. Det skulle i vårt läge innebära en splittring. Det blir i våra sammanhang liktydigt med den beännelsen: vi hör inte ihop med er. Vi vill inte splittra. Vi vill göra det som Guds ord befäller oss. Och då handlar det om ett nej till falsk lära, ett ja till allt Guds ord – och den beännelsen att man måste lyda Gud mer än människor.

Kyrkogemenskap enligt Bibeln

År 1977 utkom en liten bok på Stiftelsen Biblicums förlag i Uppsala med titeln "Kyrkogemenskap – vad säger bibeln?"

Jag har för länge sedan hört talas om boken men aldrig kommit mig för att skaffa den förrän i mars detta år.

Författaren Seth Erlandsson har grundligt satt sig in i ämnet. Boken har en klar och redig framställning.

Erlandsson citerar ur skriften "Om kyrkogemenskap", utgiven av en luthersk bekännelsekyrka i USA: "Vi ha klart visat, att Gud fordrar av oss, att vi upprätta hans Ords lära i dess sanning och renhet utan tillsats av villfarelse av något slag. Då föreligger en ortodox kyrka, som troget håller fast vid Guds Ords oförfälskade lära och förvaltar sakramenten i enlighet med deras gudomliga instiftelse. En kyrka, som återigen i strid med det gudomliga budet tillåter falsk lära inom sig eller avviker från den gudomliga instiftelsen i sitt förvaltande av sakramenten, kallas med rätta en falsk eller kättersk kyrka."

Skaffa och läs boken! Den är ytterst angelägen i denna förvirrade tid som vi nu lever i.

JOHN LASÉN

Bibeln i bilder

På Biblicums förlag har nyligen utkommit en utmärkt bok för barn och ungdomar: Bibeln i bilder. Författare är William F. Beck, pastor i Missouri-synoden under medlet av 1900-talet. Boken publicerades först som serietidningar från år 1947, men det var först 40 år senare som det blev möjligt att trycka boken. Ett omfattande forskningsarbete gjordes för att bilderna skulle ge en så riktig bild som möjligt. Den svenska texten följer oftast Svenska folkbibeln i något förkortad form.

Boken omfattar 376 sidor i formatet A5.

Ny bok om bibelöversättning

I en nyutkommen bok granskar Erlandsson den svenska statliga bibelkommissionens (BK) översättningsprinciper utifrån Bibel 2000 inklusive notapparat. Han tar exempel från ett antal bibelställen främst i Gamla testamentet.

En del av boken utgörs av artiklar som tidigare har publicerats i olika tidningar, men som nu är lätt reviderade. De nyskrivna avsnitten har tyngdpunkten på Jesajaboken, Danielsboken och Nya testamentet.

Både Jesajaboken och Danielsboken är illa åtgångna av bibelkritikerna. Jesajaboken anses vara sammanställd av två eller tre olika författare från olika epoker. Egentligen borde författarna vara ännu flera, eftersom man menar att det finns många fragment som är inlagda från olika källor. Erlandsson bemöter med skärpa dessa teorier, som Bibel 2000 grundar sin översättning på.

I avsnittet om Nya testamentet hänvisas till ett stort antal profetior om Messias i Gamla testamentet, och som enligt apostlarna sägs ha fullbordats i Jesu verksamhet, försoningsdöd och uppståndelse.

Bokens slutord utmynnar i en fråga: "Kan kristna kyrkor som sin kyrkobibel anta en översättning som inte ser sambandet mellan Gamla och Nya testamentet och som undergräver kristendomens kännetecken och fasta övertygelse att Nya testamentet är den sanna uppfyllelsen av Gamla testamentet?"

Erlandssons svar är naturligtvis nej. Man måste förundra sig över att en kyrka som den evangelisk-lutherska kyrkan i Finland i stort sett utan diskussion har antagit en bibelöversättning som gjorts på dylika premisser.

OLA ÖSTERBACKA

Notiser

Luther-stiftelsen i Finland och nattvardsgemenskap

I den finska tidningspressen har man de senaste månaderna kunnat läsa om ett bibliskt ställningstagande i frågan om nattvardsgemenskap. Ett ställningstagande som inte bara är tomma ord utan också handling. Lutherstiftelsens verksamhetsledare Juhana Pohjola förklarar händelsen i *Pyhäkön Lamppu* 3/2004 (egen övers.):

På söndagen den 14.3.2004 hälsade jag kyrkgästerna välkomna till en högmässa i Helsingfors. Plötsligt steg biskop Eero Huovinen in. Förvånad bad jag att han skulle komma till sakristian innan högmässan skulle börja. Med darrande röst sade jag att vi inte har en sådan endräkt i fråga om Bibeln och

bekännelsen som krävs för nattvardsgemenskap. När han frågade om han alltså inte kommer att få nattvard så bad jag honom att inte försätta mig i en svår valsituation. Han tackade för min ärlighet och uppfyllde mitt önskemål. Varför handlade jag så?

Pohjola säger med all tydlighet att biskopen med sitt handlande i kvinnoprästfrågan splittrar kyrkan och att han missköter sin uppgift som tillsyningsman genom att tillåta vissa präster att öppet omintetgöra tron och mörda själar (jfr pastor Kylliäinen som lär att alla får komma till himlen).

Med sorg måste vi konstatera att STI (Finlands teologiska institut, som uppbackas av de olika väckelserörelserna) tog offentligt avstånd från

Luther-stiftelsens handlande i en insändare (*Helsingin Sanomat* 13.04.2004). För att rentvå sig nämner undertecknarna Raimo Mäkelä och Leif Nummela att biskopen i januari föreläste och celebrerade vid nattvarden i en tillställning där STI stod bland arrangörerna.

Det är märkligt att det är viktigare för STI att vara vän med sådana som förnekar bibelordets auktoritet än med sådana som vill följa Bibeln i lära, liv och lidande. /RP

Luther-stiftelsen i Finland presenterades i *Logos* 1/2003, s. 5. Webbplats, där också stiftelsens tidning kan laddas ner: <http://www.luthersaatio.com>.

Nattvardsgemenskapens grunder

Juhana Pohjola redogör i tidningen *Pyhäkön Lamppu* 3/2004 för frågan om nattvardsgemenskap i fem punkter. Här en kort sammanfattning av de tre första punkterna.

1. De heligas samfund

Vi tror på en helig allmännelig kyrka. Till Kristi kyrka hör var och en som tror på Kristus. Eftersom tron är dold för våra ögon så kan vi inte med säkerhet avgöra vem som hör till denna. Men den kyrkliga gemenskapen beror inte på hjärtats tro utan på den offentliga bekännelsen som vi var och en kan höra. Genom att tillhöra ett visst samfund ger vi till känna vilken bekännelse vi själva omfattar.

De heligas gemenskap är inget de kristna kan åstadkomma, utan något som ges från ovan. Nattvarden skapar och ger uttryck för de heligas gemenskap (1 Kor 10:15–17). Genom att komma till ett nattvardsbord visar vi att vi tillhör samma andliga familj.

2. Förutsättning för nattvardsgemenskap

Evangeliet om Kristus skall predikas för alla människor i både tid och otid. Nattvarden är inget evangeliseringsmedel som erbjuds alla. Tvärtom varnar Skriften för att man åter och dricker nattvarden ovärdigt.

För att kunna upprätthålla kyrkogemenskap krävs enighet i fråga om evangeliets lära och förvaltandet av sakramenten. Till samma altare kommer de som är enade i samma uppfattning och samma mening. En förutsättning för brödsbrytelsen är att man håller sig till apostlarnas undervisning (Apg 2:42).

3. Söndring av nattvardsgemenskap

I en församling kan nattvardsgemenskapen söndras av två orsaker, för verkssynder eller på grund av lärosynder. Om det råder strid och kiv så uppmanar Bibeln att vi skall försonas innan vi går till altaret med en gåva. Om någon i församlingen lever i uppenbar synd så kan också detta söndra gemenskapen, eftersom Bibeln uppmanar att vi inte skall äta med sådana som är otuktiga, giriga, avgudadyrkare ... (1 Kor 5:11). Målet är dock att den som fallit i synd omvänder sig, och därför godkänner inte församlingen synden utan uppmanar syndaren till omvändelse (Matt 18:16f).

Men djävulen har också som mål att förvränga evangelium. Därför varnar Jesus och apostlarna de troende för falska profeter. *"Jag uppmanar er, bröder, att ge akt på dem som vållar splitt-ring och kan bli er till fall, i strid mot den lära som ni har fått undervisning i. Vänd er bort från dem."* (Rom 16:17) Enighet i läran är en förutsättning

för nattvardsgemenskap och inte en följd. Nattvarden är inget medel för att uppnå enighet. Genom att fira nattvard utan att ha uppnått enighet visar vi upp en falsk fasad gentemot Gud och medmänniskor.

(Utdrag och översättning: RP)

Åstrand lanseras som biskopskandidat

Tidningen *Hufvudstadsbladet* hade den 27 mars en stort upplagd intervju med pastor Bo-Göran Åstrand, som bland annat berättade om sin ändrade uppfattning om kvinnliga präster. Tidningen nämnde honom som en stark kandidat till biskopsstolen i Borgå.

Det samma gjorde även *Kyrkpres-sen* i en helsidesintervju i nr 18/29.4.

Sändebudet, vars huvudredaktör Åstrand var fram till senaste årsskifte, har inte kommenterat de nya vändningarna. Åstrand anlitas fortfarande som predikant inom SLEF och som skribent i *Sändebudet*. /OÖ

Laestadianismen och kyrkan

LFF (Laestadianernas Fridsföreningars Förbund) och Rauhan Sana hade ett gemensamt predikant- och äldstemöte i Kemi 14–15 maj. Temat för dagarna var "Dagens utmaningar i vår väckelserörelse och kyrka". Föredragshållare var, förutom predikanter och präster från de egna leden, Johan Helkkula från Luther-säätiö. Biskop emeritus Olavi Rimpiläinen var liturg vid nattvardsgången.

Frågan om förhållandet till kyrkan har varit aktuell en längre tid och det är glädjande att dessa rörelser vågar diskutera frågan. Man är också mer intresserad av vad Bibeln säger än hur man skall anpassa sig på bästa sätt.

En sammanfattning av f.d. kyrkomötesdelegaten Mauno Vuollos anförande om förhållandet till kyrkan ger en inblick i tankegångarna:

Sedan början av väckelsen har laestadianismen varit en tvådelad rörelse. Man anslöt sig till kyrkans arbetsformer, men samtidigt föddes nya gemenskaper som var oberoende av kyrkan. Huvudtanken har varit att man verkar inom kyrkans ramar men under Bibelns auktoritet. Beroende på

Luthersk Nätbibelskola avslutade pilotkursen

Den första kursen i Luthersk Nätbibelskola, Bibelkunskap, är nu slutförd. Sammanlagt deltog 13 "piloter" aktivt. I utvärderingen skrev jag bland annat:

Ni har nu gått genom kursen i Bibelkunskap. Jag hoppas att ni tyckte om kursen. Det var ju verkligen en pilotkurs. En pilotkurs för mig som planerare, jag har aldrig tidigare gjort något liknande. En pilotkurs för Gunner och Berthold. Framförallt var det en pilotkurs för er. Jag hoppas att ni inte blev besvikna. ...

Det var ju en pilotkurs och det var en hel del som kunde ha fungerat bättre. Men vi får tacka Gud för

denna möjlighet och vi får hoppas att vi kan fortsätta med någon ny kurs någon gång. Vi skall i den s.k. styrgruppen fundera kring fortsättningen. Ni tyckte ju att kursen var uppbyggande vilket vi är tacksamma över.

Tack skall ni ha och en välsignad sommar!

Den andra kursen som kallas "Bibelkunskap '04" har sommaruppehåll och till hösten återupptas kursen med NT-delen.

Om någon är intresserad av en kurs i bibelkunskap, ta kontakt! Det är också möjligt för församlingar att självständigt ordna en kurs med egna lärare.

ROGER PETTERSSON

E-post: rogeruspetri@hotmail.com

2:a söndagen efter Trefaldighet

Från Evangelisk Själaspis för hemmet (förkortad)

Jag säger er att ingen av de män som var bjudna skall smaka min måltid. Luk. 14:24

Här vill Herren förmana oss att värdera evangelium högt och inte sälla oss till den hop, som tycker sig vara kloka, visa, mäktiga och heliga. Ty här står domen, att de skall bli bortkastade och inte få smaka Hans måltid. Så som det judiska folket har blivit förkastat, så skall det också gå oss, om vi låter andlig eller världslig ära och timliga ägodelar vara oss kärare än evangelium.

Han säger med enkla och korta, men ändå ganska allvarliga ord: "Ingen av de män som var bjudna skall smaka min måltid." Det är som om han ville säga: Nåväl, min måltid är också någonting. Sannerligen, den måste vara bättre än deras oxar, jordagods, hus eller hustur, för vilkas skull de ursäktar sig och håller dem för mycket dyrbarare än min måltid.

Den stund skall komma, då de måste lämna sina oxar, jordagods och hus, dvs. den världsiga äran samt de timliga ägodelarna, och gärna skulle vilja smaka min måltid. Men då skall Han säga: "Min vän! Jag är inte hemma nu. Jag kan inte nu betjäna några gäster. Gå bort på era åkrar, till era oxar, i era hus. De skall väl ge er en bättre

nattvard, eftersom ni så säkert och fräckt har förnekat min nattvard. Jag tillredde åt er en dyrbar måltid, men den avvisade ni. Har ni nu tillrett bättre, så ät och var glada, men min måltid skall ni inte smaka."

Det skall bli dem en hård, förskräcklig och outhärdlig dom, när hans måltid skall betyda det eviga livet, och deras jordagods, oxar och hus befinns vara helvetets eviga eld, och då han står fast vid att de inte skall smaka hans måltid. Det skall för dem inte mer finnas något hopp i evighet. Ty då skall varken bättring eller ånger hjälpa, och då sker ingen omvändelse.

Sålunda är dessa ord mycket viktiga och stränga och tillkännager för oss husbondens stora, oändliga vrede.

Ännu förhåller vi oss allttjämt så, som om dessa stränga, förskräckliga ord hade blivit talade av en narr. Vi betraktar dem som ord, åt vilka vi kunde le och skämta, eller som skulle det vara ett skämt och gyckleri av vår Herre Gud. Vi hör och ser inte, att det verkligen heter: Husbonden blev vred och talade detta i sin stora vrede. Han är ingen narr, utan Herre och Gud över allt. För honom bävar bergen och deras grundvalar med rätta, såsom Skriften säger, ja, havet flyr för honom.

Men ingen varelse är så hård och obändig som människan, som

inte fruktar Ordet, utan föraktar och hånar det.

De som inte vill ta emot predikan av evangelium, de må nu vara hur visa och kloka som det någonsin är möjligt, så har de här sin dom, att de inte skall smaka hans måltid. Hans vrede skall förbli över dem, och de skall bli fördömda för sin otros skull.

Ty vår Herre Kristus frågar inte efter om de är rika, visa eller heliga. Därför, fast de är säkra och menar, att de inte har någon nöd, skall de ändå få erfara, att den domen inte skall slå fel, som Herren här fäller: "De skall inte smaka min måltid."

Men vi som tar emot evangelium och med bävande hjärtan för våra synders skull inte förkastar den Guds nåd, som förkunnas och tillbjudes oss i evangelium genom Kristus, vi får nåd i stället för vrede, evig rättfärdighet för vår synd, det eviga livet i stället för den eviga döden.

Gud give, att vi måtte få förbli ständaktiga intill änden! Amen.

*Den som hjärtat framgent sluter
För Guds kallelse och nåd,
Som Hans salighet förskjuter,
Fräck i syndens överdåd,
Icke bättrar sig och tror,
Men i otro säker bor:
Han sin dödsdom själv har skrivit,
Han, blott han, förkastad blivit.*

lokala traditioner (präster och predikanter inverkan) har förhållandet till kyrkan varit olika vad gäller möten, sammankomster och bönehus. På vissa orter har väckelsen införlivats helt med kyrkans verksamhet medan man speciellt på svenskspråkiga orter har behållit en självständig verksamhet.

Nu finns det hinder för samarbete

och det är kyrkan som är orsak till dessa, bl.a. kvinnoprästfrågan och de märkliga prästvigningstvillkoren. Kyrkan i Finland följer efter Svenska kyrkan i sina beslut, men man döljer skickligt vad man har som slutmål.

På frågan vart vi skall gå finns det fyra svarsalternativ: (1) Att fortsätta inom kyrkan om vi får verka i enlighet med Bibeln. (2) Att följa med

strömmen och överge Bibelns auktoritet. (3) Att bryta med kyrkan och bilda en friförsamling (innebär en fara för smalspårighet). (4) Att grunda en bredare organisation (inte heller problemfritt). Avgörande faktor skall hur som helst vara den samma som för Petrus och de andra lärjungarna: "Man måste lyda Gud mer än människor." /RP

Sommarfest

Lördagen den 17 juli 2004 hålls en sommarfest i Kronoby församlings sommarhem. Vägbeskrivning: Sväng från E8 i Kronoby längs Hästövågen. Vik av till höger efter drygt 5 km enligt skyltning.

13.00 Roger Pettersson: Hjärtats förtröstan
Sång av Logoskören
Halvar Sandell: Lag och evangelium

Kaffepaus

15.30 Carl Henrik Rehnström: Ordet och uppståndelsen
Sång av syskonen Lindström samt barngrupp
Peter Johansson:
Erfarenheter från livsvägen

Paus med matservering

18.00 Carl Henrik Rehnström: Livet i uppståndelsen
Ola Österbacka: Skriften allena, Kristus allena, Tron allena. Sång av ungdomar

Eftersamling för ungdomar

Carl Henrik Rehnström har varit komminister i Haparanda. Han bor nu i Byske i norra Västerbotten och deltar i ELS:s predikoverksamhet. Halvar Sandell är kaplan i Markus församling i Helsingfors. Peter Johansson bor i Larsmo och har tidigare varit verksam i Stockholm som predikant i laestadianernas fridsförening.

Kontaktpersoner: Roger Pettersson, tfn: 050 343 5781; epost: rogeruspetri@hotmail.com eller Christina Lindström, Kohmov. 3, Åivo; tfn (06) 822 9225.

Roger Pettersson flyttar till Närpes

Teol. mag. Roger Pettersson har utsetts till ordinarie religionslärare i Närpes och kommer med sin familj att flytta dit i augusti. De kommer att bo på Luthergården.

Vi tillönskar familjen Guds välsignelse inför uppbrottet från Larsmo och etableringen i tomatriket! Roger har fortsättningsvis lovat att medverka i våra gudstjänster i Smedsby.

Logos bankkonto: 497028-241584
Postgirokonton i Sverige: 407 99 53-8

Värdefulla böcker

Seth Erlandsson: **Kyrkogemenskap – vad säger Bibeln?** Biblicum 1977, 95 s. häftad. Pris: 5 €. ISBN 91-85604-003

NYHET:

Seth Erlandsson: **Guds ord och bibelkritiken** – en granskning av teologin bakom Bibel 2000. XP Media 2004, 115 s. inbunden. Introduktionspris: 15 €. ISBN 91-89299-37-X

William F. Beck: **Bibeln i bilder** – från skapelsen till kyrkan. 376 s. häftad. Introduktionspris: 15 €. ISBN 1-931891-08-7

Roger Pettersson: **Skaparen och människobarnet**. En samling bibelstudier över skapelse, syndafall och frälsning. Logos förlag 2003, 72 s. häftad. Pris 10 €. ISBN 952-91-6256-1

LOGOS FÖRLAG

logoslyktan@mac.com
Kyrkoeshplanaden 19, 65100 VASA
Tfn Ralf Sandberg (06) 317 2839.

Beställning via Internet:
<http://www.logosmappen.net/forlag>
(Funktionen kommer inom kort.)
Till priset kommer postningskostnader.

Evangelisk-lutherska gudstjänster

hålls följande söndagar kl 10.00:

18.7, Carl Henrik Rehnström, 1.8, 15.8 och 29.8 och sedan ungefär varannan söndag (Roger Pettersson och Ola Österbacka). Vi sjunger ur psalmboken.

Gudstjänsterna hålls normalt i *Korsholms dagcenter*, Niklasvägen 1, Smedsby, utom 18.7 då gudstjänsten hålls på plats som ännu är öppen.

Bibelstudium

hålls kl 19–20.30 i Logos-Lyktan, Kyrkoeshplanaden 19, Vasa:

24.6, 8.7, 22.7, 19.8, 2.9 och fortsätter även under hösten i regel varannan torsdag kväll. Ansvarig: Ola Österbacka.

Bibelstudierna utgår från Kuske: Luthers lilla katekes och hålls i samtalsform.

Uppdaterad information finns på Logos webbplats. Eventuella ändringar meddelas onsdagen före i Vasabladet, föreningsspalten.

Öppet hus i Logos-Lyktan

torsdagen den 5 augusti kl 19–21 (i samband med Konstens natt). Vi förevisar Sök i Folkbibeln och Logosmappen. Välkommen!

Veckovis redovisning

över influtna medel och utgifter finns på <http://www.logosmappen.net/logos/insamling/>. Vi är tacksamma för alla bidrag!

www.logosmappen.net

Nu finns **Martin Luthers huspostilla** på nätet! **Stora Galaterbrevkommentaren** är också komplett. En guldgruva!

Ta del av det omfattande materialet i **Luthersk Nätbibelskola!** Till hösten fortsätter kursen Bibelkunskap '04 med Nya testamentet. Välkommen med!

Söker du svar på en fråga om Bibeln eller kristen tro? Se om **Trosfrågan** har ett svar – eller sänd in en fråga!

www.folkbibeln.net

Den populära sökningen av bibeltexter eller rubriker kombineras med hela texter kapitelvis.